

[Keld Albrechtsen]

julekalender, hvis overskud skal gå til børn i Nicaragua. Det skal da lige nævnes, at den alternative julekalender er skabt på baggrund af, at overskuddet fra Danmarks Radios julekalender sendes til Bolivia, hvor der efter militærdiktaturets magtovertagelse ikke er nogen som helst sikkerhed for, at pengene kommer børnene til gode.

En af de begivenheder, der har optaget sindene mest i 1980, er Sovjets invasion i Afghanistan. Det skal endnu en gang klart understreges, at der efter VS' opfattelse var tale om et militært kup, og vi fordømmer klart den militære invasion. Men desværre er det ikke befolkningens vilkår i Afghanistan, der har stået i centrum for diskussionen i Danmark og i de øvrige vestlige lande. Sovjets invasion blev misbrugt af højrefløjten til at forsøge at oppiske en koldkrigsstemning. Man forsøgte at bruge situationen i Afghanistan til at bortlede opmærksomheden fra den kendsgerning, at USA og NATO fortsat har en meget betydelig militær overlegenhed i forhold til Sovjetunionen.

Den stadig voldsommere oprustning skyldes da heller ikke truslen fra Sovjetunionen, men skal sikre USAs og NATOs fortsatte overlegenhed på verdensplan og dermed hindre, at befrielsesbevægelser i den tredje verden kan true, hvad der i Vesten betegnes som vitale økonomiske og strategiske interesser, ved at de løsriver sig fra vestlig kontrol. Derudover skal det vældige magtopbud sikre de kapitalistiske staters fortsatte kontrol med arbejderklassen i Japan, USA og Vesteuropa.

Ikke langt herfra anvendes en del af dette magtapparat til at undertrykke den katolske nationalistiske befolkningsgruppe i Nordirland. Den katolske befolkningsgruppe lever i dag under fortvivlede økonomiske og sociale forhold og må til stadighed forsvare sig mod angreb fra højreorienterede halvmilitære grupper og mod de britiske styrker. De britiske overgreb består bl. a. i, at tusindvis af mennesker holdes indespærret af politiske grunde. Blandt disse har 1.200 fanger ikke kunnet få anerkendt deres politiske status, og de kæmper en fortvivlet kamp for at få overholdt bare de mest elementære rettigheder for politiske fanger. 7 af disse fanger har siden 27. oktober sultestrejket i Long Kes-fængslet uden for Belfast. De er nu blevet så svækkede, at nogle af dem måske dør inden for de kommende 2-3 uger. Skal de reddes,

er det helt afgørende, at der lægges et kraftigt internationalt pres på Thatcherregeringen, der for øjeblikket opretholder en helt kompromisløs kurs over for de sultestrejkende. Vil den danske regering sidde fangernes nødråb fra Long Kes overhørig?

Jeg har talt om den voldsomme vestlige oprustning, men det betyder ikke, at VS støtter den oprustning, som finder sted i Sovjetunionen. Ej heller betyder det, at VS forholder sig ukritisk til forholdene i de såkaldte socialistiske lande under Sovjets dominans. Efter vores opfattelse er der ikke socialisme i disse lande i dag. Udviklingen i Polen understreger, at der er langt igen, for i et socialistisk land er arbejderklassen ikke nødt til at gøre oprør mod staten for frit at kunne organisere sig, for at opnå demokratiske rettigheder, ytringsfrihed osv. Men arbejdernes kamp i Polen, som vi har set det i de senere måneder, kan bane vejen for socialisme, hvis vel at mærke arbejdernes nyvundne magt bliver brugt til at beskære det statslige bureaukrati og til i stedet at indføre arbejdernes direkte kontrol med produktionen og dens resultater.

Det er selvfølgelig ikke dette perspektiv, de borgerlige kræfter sætter deres lid til, når de gribes af omsorg for den polske arbejderklasse. Når Strauss beskylder Schmidt for ikke at støtte de polske arbejdere, og når Carter pludselig er blevet bekymret for de faglige rettigheder, så skyldes det alene deres håb om at kunne genrejse kapitalismen i Polen. VS tager derfor afstand fra de borgerlige og kristelige kræfters forsøg på at udnytte situationen i Polen, og vi vil gøre, hvad vi kan for at støtte de socialistiske tendenser i Polen.

Til slut lidt om de aktuelle oprustningsplaner her i landet. Den danske regering har med den ændrede depotpolitik og med aftalerne om modtagelse af 100 amerikanske krigsfly i krigssituationer bidraget til yderligere at øge risikoen for, at der kommer atomvåben til det danske område. Hvornår der er krise, hvornår betingelserne er til stede for indsættelse af amerikanske eventuelt atombevæbnede forstærkninger, kan man ikke få at vide, og sandheden er jo også, at det er generalerne og NATO, der bestemmer, om der er krise.

Den danske regering har med sine planer også stærkt øget risikoen for, at Danmark